

рение, подобно на индийската морфология, поради асимилирането на заемките. Например **forós-ke** (на града) е от гръцкото **foros** – град, и всъщност с навлизането ѝ в ромския език, думата получава ударение, характерно за ударението в индийските езици.

Всички други думи, които са засти от контактните езици, но не са асимилирани, запазват ударението си от съответния ези **káko** (чичо) -от кюрдски. Заемките от български, турски и румънски носят ударение в именителен падеж върху първата или втората сричка, например **zéleno** (от бълг. – зелено) **lúngo** (от рум. – дълъг).

Ударението в ромски език служи и за различаване на две еднакво написани думи като например **kána** (кога) **kaná** (уши) **romá** (роми) **róma** (мъжо) **káte** (къде) **katé** (тук).

\* \* \*

Фонетичната система на ромския език е запазила в основата си фонетичната система на индо-арийските езици. При контакт с европейските езици (гръцки, румънски, турски, български) се получават промени в ромската фонетична система. Консонантната и вокалната система на ромския език в България са сходни с консонантната и вокалната система на другите езици, формиращи балканския езиков съюз – БЕС (румънски, български, гръцки и албански) (П. Асенова, 2002). Поради това може със сигурност да се твърди, че ромският език е част от БЕС, въпреки че все още той не се разглежда като такъв от някои български езиковеди.